

Moje cesta k pohádce...

I když už nejsem malá, tak mě občas napadá, co kdybych měla tu možnost dostat se k celému pohádkovému světu? Na rozcestí by určitě stála babička, ta co má plný košík červených jablíček a umí kouzlit, a já bych se jí zeptala, kudy se dostanu do světa, kde bych potkala moje pohádkové hrdiny. Určitě mi ukáže cestu hlubokým černým lesem. To se zvládne... strach mě pronásledoval celou cestu, ale na konci pěšinky se objevím u malé chaloupky, kde by sídlil dědeček hříbeček. Takový malý, který má na hlavě směšnou houbu... Ten mi snad ukáže cestu ke krásným zámkům. Podvědomě jsem však hledala cestu k Popelce. Byla to moje nejoblíbenější

pohádková postava. Vtom se podívám na ruku a mám na ní prsten na chlup stejný, jako měla Arabela. Teď by to asi chtělo přání... mám jich však tolik. Které si mám vybrat? Zvolila bych si život na zámku. Krásném a celém ze zlata... Otočila bych prstýnkem a ocitla se tam. První cesta by vedla do kuchyně. Jak se znám, měla bych po tak dlouhé cestě hlad jako vlk. S plným břichem vyjdu schody do věže, kde bude (jako v mnoha pohádkách) trčet princezna, která čeká, až ji někdo zachrání. To by však musel udělat princ, a to já zdaleka nejsem. Mohla bych se obrátit, ale zvědavost mi nedala. Alespoň klíčovou dírkou bych se chtěla podívat. Už je tam princ, jenž vyšplhal po princezniných dlouhých vlasech a teď tam zůstal taky a neví jak se dostat dolů. Ještěže mě mají. Otočila jsem klíčem, který zapomněl král v klíčové dírce a nový pohádkový pár je na světě. Spokojeně jsem odkráčela dolů po schodech. Stojím zase před zámkem, ale teď rychle k Popelce. Otočím prstýnkem a už jsem před chaloupkou. Otevřené okno! Nevychovaně se dívám do cizího domu, ale v tuhle chvíli chci být nevychovaná. Nějaká postarší matka s dcerou zase křičí po chudině Popelce. Chtěla bych jí pomoci... ale

vždyť já můžu, mám prsten! Jedním otočením se obě ocitáme na plese. Máme pohádkově krásné šaty. Popelka už tančí s princem a já se tu cítím naprosto zbytečná. Asi se půjdu podívat za Růženkou. Kdo ví, jestli ještě spí. Otočím prstenem a ano. Pořád spí. Někdo klepe. To nechápu. Proč klepat, když chudák holka nemůže říct dále? Vešel princ a polibkem vzbudil Růženku. Taktně jsem opustila prostor otočením prstýnku, nakonec nemusím být přece u všeho. Na chvíli jsem byla v pohádce jako špion. Po téhle představě mě zase přepadl hlad. Opět jdu do kuchyně, ale už ne do té krásné na zámku, ale do té naší opravdové. Teď tu stojím bez prstenu před prázdnou ledničkou a plně vnímám realitu všedních dnů...

Jindřiška Jochová, 2. K

Praha 2009

Odborné exkurze do Prahy, se zúčastnila naše třída 4. K a taky čtvrtíáci z uměleckých řemesel za doprovodu panů učitelů Vápa a Dvořáka i paní učitelky Krčmářové. Tato plánovaná exkurze je součástí projektu Rozvoj klíčových kompetencí v odborném vzdělávání na SOŠ Luhačovice, který škola v současnosti realizuje v rámci Operačního programu vzdělávání pro konkurenceschopnost. Projekt je spolufinancován ESF a státním rozpočtem.

Program návštěvy našeho hlavního města byl vcelku nabitý. My, jakožto budoucí knihovníci☺, jsme se podívali do Národní knihovny České republiky. Ovšem více nás zaujala a také se nám více líbila nová budova Národní technické knihovny. Naši kamarádi umělci se podívali do Galerie DOX, navštívili výstavu malíře Baselitze v Rudolfinu a další kulturní památky, například Pražský hrad, Chrám sv. Víta, Karlův most, které jsme viděli i my.

Čtvrteční večer nám zpestřilo divadelní představení Rock'n'Roll na prknech Národního divadla a nechyběla také jeho prohlídka s velmi záživným výkladem našeho pana provaděče.☺

Myslím, že se naše návštěva Prahy vyvedla. Počasí nám přálo, zážitků máme plno a zabralo by hodně času je tady všechny zmiňovat. Učitelé nám vyšli ve všem vstříc a s námi, hodnými studenty čtvrtých ročníků, taky nebyl žádný problém;-)

Lenka Ficencová, 4. K

Imatrikulace

Dne 30. září se SOŠ Luhačovice konečně dočkala spravedlivého procesu. V jedenáct hodin bylo v kongresovém sále zahájeno soudní přelíčení vedené soudkyní přezdívanou „bestie Makki“, která pod dohledem tří nemilosrdných porotců postupně předvolávala odsouzené studenty prvního ročníku. Padala různá obvinění, a ačkoliv měli obžalovaní velmi dobré právníky, kteří je obhajovali, co jim síly stačily, beztrestně nevyvázl nikdo - všichni byli potrestáni čtyřmi lety na SOŠ nepodmíněně. Ovšem není se čemu divit, trest za podivné prznění poníka, hlasitý poslech Evy a Vaška nebo ukradení mamutího stehna by neobhájil snad ani Ivo Jahelka. Ale co všechno patřilo k tomuto imatrikulačnímu procesu?

Ukradení třídnice 1. K, rozebrání prvků, vymyšlení tématu imatrikulace, rozdělení „rolí“, hádky o to, co kdo bude nebo nebude dělat, hádky o to, co budeme mít na sobě, hádky s Matějem, který si nesehnal boty na podpatku, hledání různých obvinění, týden zuřivého rýmování celé imatrikulace, přemýšlení nad tím co dát do prezentace, vztekání nad tím, když se ta prezentace dvakrát smazala, rozčilování se nad těmi, kteří jen kritizovali, ale sami nic nevymysleli, radost nad těmi, kteří pomáhali, shánění sak a kravat (nebo Matějovy podprsenky), soukromá ukázka pro pana Černobilu, nácvik s panem Lekešem, koupě masa, do něhož Makki při procesu zběsile bušila, doma zapomenutá kamera, doma zapomenutý foťák, komandování, když se nic nedařilo, příchod prvků, přivítání, představení soudkyně a poroty, předvolání první obžalované a jejího právníka, vyfocení u trestní tabule, vyslechnutí dvaceti tří dalších obvinění, prezentace s ukázkami života 4. K, proslov „Dona Carlose“, patronovo potřesení rukou svému chráněnci, ukončení, převlečení a hurá na oběd.

Na přípravu nebylo sice tolik času, kolik bychom si představovali, nicméně i tak se celá naše imatrikulace vyvedla a rádi jsme si vyslechli chválu učitelů i spolužáků. Děkujeme panu Černobilovi a Lekešovi a také excelentnímu kameramanovi panu Hrabalovi. Novým prvkům přejeme do života na škole jen to nejlepší, a aby obvinění, která padla na imatrikulaci, byla jejich první a zároveň poslední.

Vaše milovaná 4. K

Imatrikulace

Toto slovo celou naši třídu 1. K strašilo téměř od začátku roku. Nikdo o tom ale nevěděl nic konkrétního, pouze se zjistilo, že to je jakési pasování na studenty. Proto, když se přiblížilo datum 30. září (to se měla imatrikulace konat), začali být všichni nervózní, někteří míň, jiní víc. 30. září byla středa a na pondělí 28. zrovna připadl státní svátek sv. Václava, takže jsme si mohli díky prodlouženému víkendu pořádně odpočinout a psychicky se na ten

velký den připravit. Já jsem ke svému štěstí byla doma i v úterý kvůli návštěvě zubařky, ale i tak mi den utekl docela rychle.

Večer jsem uléhala s myšlenkou na imatrikulaci, která mě a celý první ročník čekala už další den. Tyto myšlenky se asi promítly i do mého snu, protože se mi zdálo, že jsme museli před celou školou na velkém podiu zazpívat nějakou písničku. A pokud někdo zazpívá falešně, tak se studentem nestane, což by byl průšvih, protože já zpívat vůbec neumím. Když

jsem viděla všechny ty čtvřáky se škodolibým úsměvem, jak stojí na podiu, kde jsme za chvíli měli předvést svůj pěvecký talent, jímala mě hrůza. Naštěstí se tak nestalo. Než stihli přečíst první osobu v abecedě (v naší třídě to je Czechová Christine), naštěstí jsem se probudila. Podívala jsem se na mobil a tam jsem viděla čas. Byly tři hodiny ráno. Oddechla jsem si, že jsem nezaspala, a znovu jsem se ponořila do říše snů, tentokrát mnohem příjemnějších. O několik hodin později (připadalo mi to jako pět minut) jsem zaslechla známý tón - to mi zvonil mobil, v tu chvíli fungující jako budík. Rychle jsem se oblékla, nasnídala, upravila a utíkala plna obav na autobus.

Cesta autobusem proběhla v klidu, stejně jako cesta do školy. Tam jsem zjistila, že imatrikulace začíná v 11 hodin a ze školy budeme odcházet do kongresového sálu, kde se mělo tzv. pasování na studenty konat. Později jsem se od někoho z mých spolužáků dozvěděla ještě jednu povzbudivou zprávu - na naší imatrikulaci nebude naštěstí celá škola, ale jenom naše třída 1. K a ti, kteří nás budou do řad studentů pasovat - 4. K. Skvělé, pomyslela jsem si, kdyby nás opravdu nutili zpívat, tak se alespoň neznemožním přede všemi. Bylo to neuvěřitelné, jak nám ty zhruba 2 hodiny, které jsme museli strávit ve škole, utekly.

Než jsme se nadáli, přišel čas vyrazit, a tak jsme v čele s naší třídní učitelkou vyšli vstříc neznámé akci. Cestou nám všem bylo docela dost zima, je tedy celkem logické, že jsme se těšili do tepla. Kongresový sál mě překvapil, čekala jsem místnost o hodně větší než tu, do níž jsme vstoupili. Naštěstí zde chybělo i to obrovské podium, které figurovalo v mém snu. Sedli jsme si na předem připravené židličky a úderem 11. hodiny to začalo. Na volný plácek vběhla celá 4. K oblečená jako 25 právníků v oblecích a jedna právníčka. Samozřejmě jsme hned nepoznali, co se bude dít, ale při pohledu na jednu čtvřáčku oblečenou do soudcovského taláru většině došlo, co asi bude následovat. Nastal velký soud, celá naše třída

byla i přes veškerou snahu našich obhájců (každého prváka obhajoval jeden čtvrták) odsouzena za malé či větší prohřešky (jezení svačiny učitelům, nedostatečné žehlení vlasů, poslouchání nevhodné hudby, strkání mokrých prstů do zásuvek elektrického napětí...) ke čtyřem letům poctivého učení na LUHAČOVICKÉ ŠKOLE.

Na závěr jsme se vyfotili podobně jako vězni, neboť vše muselo být přece zdokumentováno, ne? Poté následovalo předání pamětního listu ředitelem školy PaedDr. Karlem Miličkou a mohli jsme si hrdě říkat studenti. Imatrikulace se mi velice líbila, bylo vidět, že si na jejím vymýšlení dali čtvrtáci záležet, byla totiž dokonce celá ve verších, což skutečně obdivuji.

Veronika Jaroščáková, 1. K

Můj první čtvrtrok na nové škole

Už od malička zdoláváme různé překážky a děláme první krůčky do života. Střední škola není nic jiného než další krůček do života – života plného nástrah. Záleží jen na nás, jak se prodřeme spleťmi cestami života a jak s ním naložíme. Říká se, že život je jen otevřením a zavřením očí, záleží na každém z nás, co během té krátké chvíle uvidíme.

Na základní škole jsem vše brala vážně, moje maminka mi vždy říkala: „Když se budeš dobře učit, lépe se dostaneš na střední školu.“ Ale komu tohle doma neříkali!? V 9. třídě jsme odesílali přihlášky na SŠ, které nám zpětně ohlašovaly, jestli se máme dostavit na přijímací zkoušky. Celá netrpělivá jsem rozbalila dopis, v němž mě zvali na vstupní pohovor, tedy už jsem měla vyhráno z 50% - nemusela jsem dělat přijímací zkoušky.

Den odjezdu na pohovor se nepřetržitě blížil. Najednou tu byl ten den „D“. Sedím v ředitelně po boku maminky a jsem jako na trní, když pan ředitel Milička vysloví: „Blahopřeji, přijímáme tě na SOŠ Luhačovice, doufám, že se uvidíme v novém školním roce.“ V prvním okamžiku jsem nevěděla, co mám říct, jen jsem slušně poděkovala, potřásla rukou a odešla jsem.

Užívala jsme si poslední dny letních prázdnin.

Je 2. září a já už jsem nemohla ani dospát. Samozřejmě jsem z domu vyšla pravou nohou, aby můj první rok na střední škole byl úspěšný. Cesta uplynula k mému údivu poněkud rychle.

Moje první dojmy ze všeho se nedají slovy vyjádřit.

Uběhly dva měsíce a na tuto situaci mám poněkud jiný názor. Přišly nové lásky, kamarádství, znalosti a ještě se máme na co těšit!!!

Na internátě máme výborný dozor. Paní vychovatelky jsou velmi velkorysé a jsou ochotné se vším poradit a pomoci. Stejně je tomu tak i ve škole, každý vyučující má své kouzlo – pan Hrabal a jeho zážitky z lyžařských kurzů, paní Vlažná a její pohled na 21. století. Prostě jsem velmi ráda, že moje volba jít na střední školu do Luhačovic byla dobrá. I tento obor mě naplňuje a jsem si jistá, že náš třídní kolektiv docílí svých snů.

Když jsem zmínila laskavost a ochotu učitelů, nesmím opomenout pana třídního Zbyňka Lekeše, kterého jsem měla čest poznat i jako člověka se srdcem na správném místě.

První krůčky jsou vždy těžké, ale já věřím, že tak jak nám pomohly naše maminky v dětství, tak nám teď pomohou naši učitelé a společně to zvládneme.

1. M

Tak to ne, přátelé... Vezmeme to z druhého konce.

Výrobky v pláštěnkách - Kolik opravdu potřebujeme obalů?

Když se mluví o třídění odpadů, mnozí z nás podotknou, že odpad třídí, jiní se naopak přiznají, že ne. Najdou se i individua, která plastové lahve používají jako topivo a produkují tak jedovaté dioxiny. Prodávají se různé lisy, dokonce nové typy lahví, které se dají lépe zmačknout. Ale jak všichni víme, PET lahve jsou škodlivé životnímu prostředí. Avšak potřebujeme je vůbec, když můžeme mít skleněné lahve, které se dají vícekrát použít?

V PET lahvích máme nejen minerálky a nealkoholické nápoje, ale už dokonce i víno a pivo. Láhev můžeme lépe uzavřít, ale asi největší výhodou je její hmotnost, což je hlavní důvod, proč máme raději PET lahve. Pití nápojů z tohoto typu obalu u nás každoročně narůstá.

Při vyhození jakékoliv PET lahve musíme myslet na to, že se bude rozkládat asi 2000 let, někdy o něco méně. Přitom v Anglii byla minulý rok vyvinuta společností Bellu láhev z obilnin, která se rozpadá za tři měsíce v obyčejném kompostu. Její cena je jen o něco vyšší než u klasické PET lahve.

A proč se teda nevrátíme ke skleněným lahvím? Já si myslím, že jednou se k nim určitě vrátíme, ale národ musí pochopit, co se stane, když to nechá tak, jak to je. Je to něco podobného, jako když se až po desetiletích zkoušení různých umělých hnojiv zjistilo, že nejlepším hnojivem je hnůj.

Jindřiška Jochová, 2. K

Podzim

Na každém období je něco krásného a jedinečného. Ale podzim je podle mě období hezčí než jakékoliv jiné. Období, při kterém mám chuť vyjít ven z našeho domu, lehnout si do toho měkkého, pestrobarevného listí, nadechnout se čistého, voňavého vzduchu a užívat si každý krok tou jedinečnou přírodou, kde vítr tiše šeptá, kde se na mě slunce zpoza mraků

usmívá a kde čistá, barevná pokrývka stromů září paletou barev a padá na zem, kde ji zašpiní hlína a bláto. Příroda ke mně tiše mluví a já cítím život, který do mě vstupuje a zvedá mi náladu.

Mám chuť se rozeběhnout, běžet a nenechat se zastavit žádnou překážkou, uvolnit se a nemyslet na nic, jen na cestu přede mnou, která je právě tak nádherně zbarvena tímto romantickým ročním obdobím.

A jak tak plyne čas a ze stromů před naším domem zůstanou jenom holé větvičky stromů, které čekají na deku, až ji přes ně přehodí zima. Když mě vítr bodá do tváře, když slunce přes mraky nejde vidět a když cítím, že celou tu krásu zastíňuje mráz, uvědomím si, že nic tu není navěky. Že všechno krásné jednou odejde, aby to mohlo být vystřídáno něčím jiným. A že teď přichází krutá zima vystřídát tento nádherný výtvar přírody, který mám tak ráda. V tu chvíli si pokaždé přeju, aby už nikdy neodešel, zůstal tu...krásný a hřejivý podzim.

Jindřiška Jochová, 2. K

Vydalo SOŠ Luhačovice, Masarykova 101/ Náklad 200 kusů.

Odpovědná redaktorka, grafická úprava a sazba: Mgr. Šárka Klimková, jazyková úprava: Mgr. Hana Vohnická, logo listu: MgA. Kateřina Koláčková
MKČRE 13086/Tisk SOŠ Luhačovice